

školní četba

Vladislav Vančura

ROZMARNÉ LÉTO

**PODPOŘTE NAKLADATELE
PŘÍMÝMI NÁKUPY
NA JEHO ESHOPU**

**knihy, CD, DVD
a digitální produkci
najdete na**

<http://www.eshop.carpe.cz>

**POMŮŽETE VYDÁNÍ
DALŠÍCH TITULŮ**

Děkujeme a vážíme si vaší přízně!

v. Vanina
Vostok

Vladislav Vančura

ROZMARNÉ LÉTO

Humoristický románek

Carpe diem
2017

Vladislav Vančura

Rozmarné léto

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu nebo v aplikaci. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdělení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani její část nesmí být publikována, uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez předchozího souhlasu nakladatelství.

No part of this may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the author. The only exception is by a reviewer, who may quote short excerpts in a review.

© *Carpe diem*, 2017

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-7487-231-0 (pdf)

ISBN 978-80-7487-232-7 (epub)

ISBN 978-80-7487-233-4 (mobi)

O knize

Celá novela se odehrává v Krokových Varech na řece Orši během tří dnů chladného června. Děj začíná v Antonínových lázních, kdy během rozpravy tří přátel (krom Antonína ještě kanovník a major) se objeví potulný kouzelník Arnoštek, který je pár triky pozve na večerní představení. Kateřina, Antonínova manželka, je hned očarována Arnoškem. Na představení tři přátelé poznají Arnoštkovu krásnou pomocnici Annu. A příběh může pokračovat... Doporučená školní četba. Jedna z nejkrásnějších knih české literatury.

O autorovi

Vladislav Vančura (1891-1942), byl tvůrcem jazykově experimentujících poetických próz z historie i současnosti, dramatik, filmový scénárista.

Po otci Vančura pocházel ze starého protestantského rodu písmáků. Dětství prožil v Davli, kde byl otec hospodářským správcem. V dospívání hledal obtížně životní orientaci. Roku 1915 dokončil gymnázium a vystudoval Lékařskou fakultu UK, kterou absolvoval roku 1921. Téhož roku se oženil a s manželkou provozoval lékařskou praxi na Zbraslavi. Od roku 1929 se věnoval pouze literatuře.

Vančura byl prvním předsedou uměleckého spolku Devětsil, spolutvůrcem programu avantgardní literatury. Spolupracoval též s komunistickým hnutím, ale roku 1929 podepsal prohlášení proti novému gottwaldovskému vedení a byl z KSČ vyloučen.

Z celé Vančurovy tvorby vyvěrá touha odstranit vše, co brání rozvoji svobodné lidské přirozenosti a aktivity. Autor zápasil s konvencemi dosavadní prózy. Nápadný je jeho jazyk čerpající z archaismů biblické češtiny, ale i z hovorové řeči. Čerpal i z tradice velkého evropského románu i současných podnětů expresionismu a dadaismu.

Za okupace byl Vančura činný v odboji. V květnu 1942 za stanového práva byl zatčen a 1. června téhož roku popraven.

Dílo

Povídkové soubory

Amazonský proud - 1923

Dlouhý, Široký a Bystrozraký - 1924

Luk královny Dorotky - 1932

Romány

Pekař Jan Marhoul - 1924

Pole orná a válečná - 1925

Rozmarné léto - 1926

Poslední soud - 1929

Hrdelní pře anebo Přísloví - 1930

Markéta Lazarová - 1931

Útěk do Budína - 1932

Konec starých časů - 1934

Tři řeky - 1936

Rodina Horvatova - 1938

*Obrazy z dějin národa českého - I. sv. 1939, II. sv. 1940,
III. sv. nedokončen*

Drama a film

Učitel a žák - 1927

Nemocná dívka - 1928

Alchymista - 1932

Jezero Ukereve - 1935

Josefina - posmrtně 1947

Pro děti

Kubula a Kuba Kubikula - 1931

Rozmarné léto

Staré časy

Mnozí odvážlivci, kdys se octli na počátku velikolepého měsíce června, usedají do stínu platanů a jejich urputné vzrůžení se stává mírným. Hle, větvoví a vysoký sloupec rtuti, jež se zdvíhá a opět klesá, připomínajíc oddech spáče. Hle, kyv slunečníku a tato tvář, kdysi hrůzná. Ať poshovní nos a odulý ret, jenž vyrazil z obličeje tak prudce, ať se mírní, neboť, probůh, město je klidné.

Uprostřed žirných polí je dosti dvorců bílých ve smyslu národního básnictví, z býčků jsou volí, jalovice jsou stelné a ten tam je máj.

Pokud možno, buďte oděni bíle a sed'te váhavě před svým hotelem. K d'asu! Což není dosti dobrý příklad praotců, kteří se přepásali a kabát na lokti krok co krok se blíží k podjezdům sadů, aby usedli na stoličku již připravenou?

Tehdy markytánky léta v kapotu, ve střevících ploských a průdušných, ve střevících, jež nezrývají cest, chodily, muž od muže, stolicí od stolice, a vyňavše blok z vydutého kapsáře, trhaly lístek po lístku. Chocholík jejich nosu se zarděl, kdykoliv mluvily k svému hosti řkouce:

„Dobrý den, pane. Není dnes krásné jitro? Není vám vhod tato desátá hodina, jež právě slétá se starobylé věže basiliky svatého Vavřince? Domníváme se, že čas propůjčuje více vděku než cokoliv jiného, a vskutku, deset je více než devět. Na tento chrám se kdysi nadávalo velmi urputně, neboť jej stavěl hýsek, který měl dosti drzosti, aby pozměnil půdorys proti pravidlu. Znaly jsme tohoto stavitele a můžeme říci, že se nám líbil, jakkoliv byl poněkud prostopášný.“

„Jakže, děl starý pán, tento kostel je pochyben a proti předpisům dobrého stavitelství? A tuto věc jsem upozoroval až dnes!“

„Zpozoroval jste ji velmi správně,“ pravila dáma, „avšak uhodnete, že tento můj klobouk sloužil devatero sezón jako výstřední bouřlivák? Ach, můj milý, on i basilika se vžily, a jejich provinění se stala řádem světa. Neboť, ať poznovu dím, čas propůjčuje důstojnost i zrůdám.“

Hola, hola! Nestojí tyto hovory za opakování? Přivádějí snad z míry potivý krok? Nejsou dosti pravdivé a nepáchnou téměř naprostou prostředností?

Lázeňské místo Krokovy Vary

Na podivuhodné řece Orši leží město dobré pověsti a dobré vody. Voda vyvěrá na stinných místech a devět nejmohutnějších pramenů, zachycených devaterou studnicí, je označeno jmény devíti Múz. Jde o lázně Krokovy Vary. Jde o město otevřené, vystavené zpola z cihel, zpola z bláta a z kamene, o město pochybeného stavitelství a stálého zdraví.

Ha, říkává varský starosta, snímaje karty, u nás se nezahálí. Hej rup! naše osada v prospěchu a v ušlechtilém závodění přichází k červnu šestého měsíce nezpozdivši se a vyčkávajíc pravidelné lhůty.

Nuže v těchto koninách účelnosti a kvapícího času (ach, kdepak se zhurta nestárne a kde je obyvatelstvo, jehož prostředky nejsou posvěceny) bylo několik usedlostí a něco majetku dosti starobylého. Byl získán z největší části ve hře, jež se nazývá MALÁ – VELKÁ nebo MALÁ BERE. Je to majetek pozhnaný a je dobře spravován, neboť, namoutě, zdejší měšťané jsou kovaní kupci a nic jim nepřekáží, že jsou Krokovy Vary lázně jen deváté velikostí, nevhodné oblačnosti, chabého záření slunečního, neprosákavé půdy a zřidel nikoliv vroucích. Nechť si! Třebas nemá kanalizace, je to přece město bodré a pocestné.

Čas

Kalendář more Gregoriano rudl prvou nedělí červnovou a zněly veliké zvony. Čas šel vpřed rychlým krokem, jako tomu bývá vždy ve chvílích prázdně a o velikých svátcích. Blížila se hodina osmá, hodina, o níž se vypráví, že je to čenich smečky denního času a že vás vyslídí, stůj co stůj.

Stáří a poloha ústavu Antonína Důry

V tuto chvíli zpěvem a rozmarnou hrou byl počat děj tohoto vypravování v plovoucím domě Důrově. Prám Antonínův, na němž jsou zbudovány lehké stavby plovárenské, jest upoután, kde se hřbet Orše poněkud čepí, větře písčinu zvící padesáti sáhů. V těchto místech břeh směrem k městu je pokryt vrbinami, končícími se před zahradami jirchářů a výrobců oplatek. Zarůstá příliš každého léta, zachováváje vzhled ježatosti téměř neušlechtilé. Nikdo jich neštípí, a těm, kdo jdou k řece, nezbyvá než maličko stezek, žel, úzkých.

Na počátku cest je zaraženo po tyči zhruba omalované, jež, jako oslice sedlo, nese nápis: Říční lázně.

„Ach ovšem,“ děl purkrabí, jemuž se kdysi v století čtrnáctém namanulo jednati zpřima, „ach ovšem, koupejme se!“ Řka to, prošel křovisky až k písčíně a vykonal, co byl již řekl. Od těch dob, pokud paměť sahá, se užívalo těchto míst podle jejich určení.

Antonín Důra

Dozpívav svoji písničku, veliký Antonín složil ruce na zádech a maní dýchal na kuličku teploměru. Sloupec téměř neúplatný sotva se pohnul a Důra znamená tuto řádnost měl několik myšlenek, jež se vystřídaly v sledu míšených karet.

„Tento způsob léta,“ děl vposled, odvraceje se od přístroje Celsiova, „zdá se mi poněkud nešťastným. Je chladno a můj dech, jakkoliv jsem nepozřel vody, je mrazivý. Který měsíc nám zbývá, jestliže ani červen není dost vhodný, abychom pečovali o zdraví a o tělesnou čistotu?

Nuže, ať je podnebí příznivé čili nic, tyto věci nesnesou odkladu.“

Řka to, ujal se mistr řemene, svlékl svůj šat a dívaje se dolů do vody, jež zrcadlila jeho dlouhé zarostlé nohy, roubení bazénu a nebeskou báň, znamenal obraz obrácené nádoby, kterou kdosi neuměle postavil právě na okraj, a dodal:

„Ach, plovárna a tato číška jsou prázdný.“

Věci soudobé a kněž

V tu chvíli kanovník Roch, muž, jenž lépe než kdokoliv jiný znal cenu mravnosti, vkročil na říční hráz vroubíci druhý břeh. Odříkávaje báseň či modlitbu vhodnou pro tento denní čas, měl dosti pokdy, aby se díval na všechny strany, a tu nebylo

nesnadné spatřiti mistra Antonína Důru, jenž maje jazyk ven vyplazen a oči zvlhlé prodléval nad svou číškou.

„Hej,“ vykřikl kanovník, „hej, pane, počínáte pozdě svůj sabat, což nezní zvony dosti silně? Sesedněte se svého koštěte, vidím je zřetelně mezi vašimi stehny. Zanechte ohavnosti, jež vás zahubí. Vemte si plášť nebo utěrku, která visí na zábradlí vaší ohavné stoky, jinak, u všech všudy, přejdu na druhý břeh a vyprázdním vaši láhev do Orše.“

„Budiž,“ děl Antonín měně tělesné držení, „činite si po libosti a přejděte. Spěchejte a vizte všechny podrobnosti svého omylu, poohlédněte se po koštěti v mých koutech a jste-li dosti zručný, abyste nalezl obsah v láhvi, nebudu vám pro to činiti výčitek. Nuže vykročte, udeřte sandálem do tohoto proudu. Chtěl bych říci několik pravd, jež je nutné slyšeti v pravý čas.“

Kněz zavřel knihu, zanechav mezi listy sevřený ukazováček, usedl na kamenný náhon a jal se odpovídati, poněkud spílaje a přece nepřekročuje mezi ušlechtilého hovoru.

„Jaký jste to,“ řekl, „nečistý hmyz, jenž odkládá kalhoty tak snadno, jako poctivý člověk svoji čepici? Kdo byl váš učitel? Kdo vám vštípil tyto mravy?“

„Dobrá,“ děl Antonín, zapaluje si doutník, který mimo nadání nalezl v kapse pláště, jež zapomněl zákazník z minulého dne, „dobrá, mohu vám vypravovati o svých učitelích, kteří vesměs byli dobráci a lidé učení. Avšak nesměšujte mne s nemravy. Odložil jsem své spodky z dobrých důvodů. Neboť kůže, jak se doposud vykládá v týchž školních místnostech, kam jsem chodíval za svým obecným vzděláním, je uzpůsobena k dýchání a velmi si ho žádá.“

Byly mi vštípeny názory zdravotnické, přijal jsem je a jsem jich dbalý s velikým prospěchem svého těla. Jděte mi k šípku se svou knihou ód a s prstem, jenž hryže omletý řádek, nemoha se dobrati smyslu. Jděte, vy vykladači ohavnosti, klábosících liter a dýchavičných řádků, jimž se zmanulo kulhati podle pravidla.“

Řka to, jal se plavčí mistr sestupovati po schůdcích a vhroutil se do bazénu.

„Jsem zde, mluvil dále snášeje chlad vody jako statečný člověk, abych vám odpověděl na všechna utrhaní, jimiž mne zahrnujete od pěti let, avšak smočil jsem si ruce a je příliš pozdě, abych vyňal z úst doutník, a příliš záhy, abych jej odhodil.“

„Jakže,“ zvolal abbé, „vy byste chtěl opakovati příhodu z bajky o vráně, jež ztrácí sýr! Probůh, podržte si svůj doutník a buďte němý.“

Vojín Hugo

Za těchto hovorů lité vybroušenosti vešel na plovárnu Důrovu muž asi padesátiletý, jehož lýtka prozrazovala střehy šermířské a jehož ruce vězely v rukavicích. Byl oděn jako anglický myslivec a jeho roajalistická tvář bez jizvy nesla tukový nádorek zvicí ořechu nad úhlem levé čelisti.

„Dobrý den,“ řekl z oblaku vybraných stájových vůní.

„Dobrý den,“ odušil mistr Důra, „konám cvičení, s nimiž jste obeznámen a jež už sdostatek rozvzteklila kanovníka. Poshovte mi, abych obeplul nádrž.“

„Zajisté, nepohněvá-li můj souhlas abbého, nechci vám překážeti,“ odpověděl příchozí a usedl na stoličku, co plavčík, nesa doutník v ústech, čeřil hladinu bazénu.

Duchovní na druhém břehu založil stránku a odloživ knihu, opětoval pozdrav.

„Dobré jitro, majore. Domníváte se doposud, že shoví-
vost, již osvědčujete vůči tomuto pošetilci nevýrazného du-
cha, je správná?“

„Ano,“ děl myslivec, „tělocvik mistrův se zdá příhod-
ným a jeho duch, jakkoliv je jen plavčíkem, je dosti hbitý,
aby vám rozmanitě odpovídal. Mohl bych zabrániti, aby ne-
vstoupil do lázně, avšak přišed, spatřil jsem jej již pohrouže-
na do vody a plovoucího. Proč mám rušiti věci, jež trvají?“

„Pah,“ vykřikl abbé, „býval jste vždycky nadšenec času,
ačkoliv je jisté, že pomíjíte věci věčných. Nu dobrá, bude se
vám odpovídati z těchto chyb. Kniha, kterou jsem odložil,
je dosti blízká, aby nám připomenula, co jest trvání. Je stará
2.000 let. Majore, dejte pozor, co chci říci.“

„Pane,“ děl Důra, vylézaje z vody, „major nečetl vaši kni-
hy a nebude jí čísti, ani kdyby byla ještě starší. Což je tak po-
šetilý, aby věřil, že staří oslové hýkají lépe? Přišel lovit ryby
a vy, křiče ze všech sil, je zaháníte.“

Zatím major otevřel skříňku, již přinesl z komory Důrovy,
navlékl dešťovku na udici a vmetl ji do proudu.

„Nikoliv,“ děl, „shledávám jakési zaujetí v těchto hovo-
rech, a třeba by nebyly dosti ušlechtilé, připouštím je, neboť
zaujetí jsou odlesk vášní. Co jest velikého mimo oblohu věč-
ně modrou a vášně věčně krvavé?“

Pozorování povětrnosti

„Snad vám abbé odpoví, chcete-li to věděti,“ pravil pla-
včí mistr, oblékaje košili, „avšak nevěřím, že se vám poda-
ří udržeti tvrzení o modré obloze. Neboť tento červen úhr-
nem nestojí za nic. Víím, že jste chtěl uvésti barvu blankytu
v blízkosti krve, avšak tato snaha, jakkoliv jste šlechtic, je
přílišná. Přihlédněte blíže, majore, nezdá se vám, že počasí
je prozřukle mizerné a div že neprší? Vidím hromadu mračen
a škvírami modř, jež se mi nezdá ani původní.“

Rozhlédněte se po všech čtyřech stranách tohoto nebe,“ hovořil dále Antonín maje tvář skrytu v košili a opisuje veliký vzdušný kruh rukávem, v němž paže vězela jen zpola. „Rozhlédněte se a nespátříte nic než vyzdvíženou mlhu, vodorovně vrstvenou. Hle, výstupné proudy, unášející páru od povrchu zemského k rosnému bodu. Těch sloh a oblačných stěn a těch pletichářských mlžinek! Žel, pánové, jsem příliš chud, než aby mi bylo dovoleno býti hněvivým. Avšak chtěl bych zaklítí téměř bezprostředně.“

Jiné rozhovory

„Odkud tyto rozpaky,“ vykřikl kanovník, „cožpak jsem vás neslyšel láti celou hodinu?“

Antonín odpověděl, že se kanovník může mýlit, neboť prodlévá na druhém břehu a Orše v tomto období je široká.

„Vaše uši,“ děl, „zalehly hukotem knih, jež pořvávají, i jsou-li zavřeny. Co jsem vypouštěl dva nebo tři vzdechy, slyšel jste některého z církevních otců.“

Řka to, oblékl si plavčí mistr kalhoty již bez nesenáží, a zapjav je, usedl vedle majora. Roajalista, jehož trpělivost nebyla nepřeborná, trhl prutem, a odepjav udici, složil rybářské náčiní. Potom vstal a pokojně odzátkoval láhev.

„Kdybyste nevyřizovali pře křikem,“ pronesl nalévaje tři číšky, „mohl bych vám býti tu a tam užitečným, avšak pokud mohu souditi, vaše zadostiučinění je, máte-li poslední slovo.“

Hana soubojů

Nato pravil Antonín Důra: „Je lépe míti poslední slovo než poslední ránu, neboť mi nenamluvíte, že zchladím svoji zlost, jestliže mi někdo protne lýtko až k holenní kosti. Lékařské

knihy, které čítávám, necení si nic více než vleklou chorobu a v jejich smyslu je hrubý vědecký omyl dát se čtvrtit na soubojovém stanovišti. Svoji k svému, majore. Jste povinován tomuto pokročilému století, abyste zemřel na proleženiny, jsa stížen úbytěmi míchy a dosáhna devadesáti let.“

Zápletka

Když to Antonín řekl, napil se a právě v tu chvíli vešla na plovárnu jeho žena Katuška nesouc hrnec, z něhož se kouřilo.

„Ach, ty nikdy nezahálíš,“ pravila neusmívajíc se na Antonína.

„Rozmlouváme o odtažitých věcech, jež zaměstnávají kanovníka,“ odušil mistr, a došel k ženě, nadzvedl poklici nad hrncem, aby zvěděl, není-li uvnitř něco dobrého k jídlu. Potom dal opět dopadnouti pokličce na staré místo, a pohlížeje na hrnec a na tvář paninu, řekl:

„Jak si mohu, majore, za tohoto stavu věcí vážiti vašich králů, kanovníkových knih a svého zdraví?“

Vzpomínka panina

„Můj manžel plkává dosti často,“ pravila paní Důrová, „ach! Je mi to snáseti od sedmnáctého roku, neboť vězte, že jsem se provdala mláda. Ano, mohla jsem voliti mezi lepšími chlapíky, než je mistr, avšak Antonín zbil ženichy a zmocniv se klíčů, jež jako s uděláním se hodily k mým dvírkám, obtěžoval mě tak dlouho, až bylo nutné slaviti svatbu. Je to pravda, Antonín býval velmi zamilován a velmi zdrav, chci se vsaditi, že toho měli ti kluci dost, když je zmlátil.“

Zevrubnost a obšírnost (na radu kritiků)

Abbé, jemuž výjev s hrcem připomenul obraz na rubu peníze popsaného v Begerově „Observationes et coniecturae itd numismata quaedam antiqua“, se odmlčel a v zamyšlení metal kámen po kameni v proud Orše.

„Jednání tak živé a hra tak upřílišněná,“ děl Antonín nakláněje se k majorovi, „nepřísluší knězi a abbé by jí měl zanechati. Viděl jsem dosti bláhovců, již činili jako on a vposled litovali svého rozjitření, neboť kdokoliv se jme, nejša vycvičen ve vrhání, metati břemena malá či velká, činí to tak nedobře, že si pohne hmotou mozečku nebo prodlouženou míchou.

Vypravuje se o některých historicích, že cvičivali své tělo,“ hovořil dále Antonín zvedaje hlas, „a slýchávám, že mezi ctiteli literatur byli běhouni. Je to však důvod, aby se kanovník štvál polem a přeskakoval ostnaté keře?“

„Co chcete říci, mistře,“ zeptal se kanovník, „zdá se mi, že jste na své cestě za výrazem došel až k stupni nesrozumitelnosti téměř zajímavé.“

Rozhodnost a čin

„Srozuměla jsem,“ pravila paní Důrová, „že se hádáte o jakési nesmysly a že křičíte, jako by šlo o peníze.

Můj manžel je otevřhuba.

Říkávám mu dosti často, aby v letních měsících mluvil tiše a ušlechtleji, neboť příkaz naší živnosti je vítati zákazníka, byť by to byl i špinavec, jenž krade mýdlo a čtvrtí si v kabině moji utěrku na onuce.“

Řkouc to, paní vstoupila do lodičky, a odvázávši ji, přeplavila se na druhý břeh Orše k abbému.

„Můj muž,“ pravila, „je nevyrovnatelný osel, pojďte, pane, převezu vás a vy mu to řeknete zblízka.“

Láhev a tažení italské

Vstoupiv na plovárnu, abbé pozdravil a přisedl k majorovi.

„Vaše sklenice,“ děl Hugo, „je příliš dlouho plná. Nebylo by lépe ji nepítí?“

„Vylévati víno?“ odvětil kanovník, „vylévati víno a kaziti knihy jsou těžká provinění, pane!“

„Pokud jde o víno, je tomu tak,“ přisvědčil Antonín, „znám příběh o hostinském, jenž byl potrestán temnicí, protože vyrazil čep z vinárníkovy bečky.“

„To mi připomíná tažení italské. Víte, proč byla prohrána první bitva na Piavě?“ otázal se major Hugo vzrušen jsa hrůzami válek.

Potom, když znamenal, že nikdo z obou přátel nechce slyšet jeho vypravování, jal se mluvit o postavení vojsk a o vinných sklepích horní Itálie.

„Vězte,“ děl obrácen jsa k paní Důrové, „vězte všichni, že armáda neměla nádob a že se pilo víno z hrsti. Bylo nutné, aby voják otevřel sud bodákem hezky dole a aby víno crčelo

proudem. Tu se stalo, že sklepní prostory byly zaplaveny vínem a že v nich utonuly některé pluky. Způsob otvírati bečku bodákem není hospodárný a bývá při něm rozlito mnoho nápoje. Nápoje, jenž je na výsost vhodný, aby roznítil statečnost již potuchlou.“

„Statečnost!“ děl Antonín, „bekavou statečnost řvounů, kteří praží na nepřítele z krytů! Zvedněte pěkně v tichosti metrický cent, jste-li statečný, majore.“

„Pah, mohu vám přednésti několik veršů, jež se nezabývají ani jatkami ani vzpíráním břemen, a přece dobyly světa,“ vykřikl abbé.

V tu chvíli nastal kolem láhve zmatek a mužové mluvili jeden přes druhého.

„Neopakujte těch tlachů z pisklavých knihoven!“ „Dejte si říci!“ „Nechte na hlavě! To jest, to jest ta čtveračina štábu s obvazkem a s podvázanou bradou!“

Napomenutí

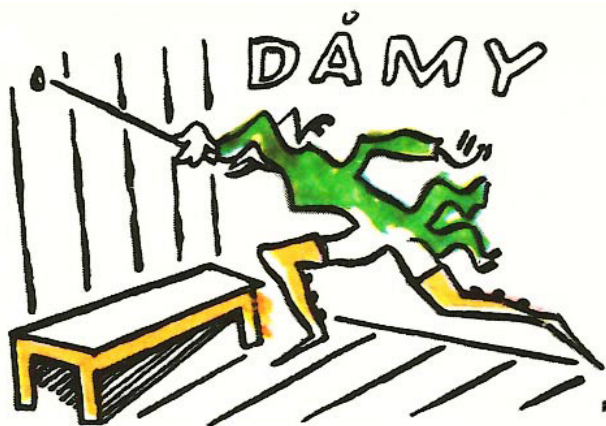
„Chci vás upozorniti,“ řekl Hugo, „že vše, čeho bych si mohl vážiti u lidí špatných řemesel, je špetka klidu. Avšak vy pokřikujete! Ticho! Vezmu si tuto zbraň a postavím se, abych vám odpovídal.“

Řka to, major uchopil bidélko, jehož se udívá k rovnání údů při vyučování plavbě, a zaujav postavení podřepu, pěkným útokem srazil vyprázdňenou láhev.

„Kulatý světe!“ vykřikl Antonín, „co to činíte? Hle, abbé zemře strachem.“

Zatím však kanovník obracel listy v své knize, a našed místo, jež hledal, řekl:

„Dobrá, dobrá, rozmetejte tuto skrýši pornografie pěsti nebo toporem. Zaslouhuje svého osudu. Čiňte se ze všech sil, znám prostředek, jenž vás usadí.“

Potom přistoupil k majorovi, jenž neustával předváděti lýtý zápas, a povýšeným hlasem četl VII. knihu ód Horatiových, co veliký Antonín, neznaje jiných výrazových prostředků síly, jež tryská a dere se ze zdravého těla, popadl jakýsi špalek a zvedl jej sto a jedenkrát do výše.

Námluvy

Paní Kateřina Důrová, naslouchajíc kanovníkovi, jenž sypal krásné verze jako z rukávu, zkřížila ruce na prsou a pravila:

„Jsem zde a slyším vás, pane. Latina jest prý jazyk Římanů a vypravuje se, že tento jazyk zemřel a že je mrtev. Jaké nesmysly, abbé, mluvil jste dosti hbitě a dosti dlouho, abychom je odsoudili.

Avšak nyní si odpočiňte a vypravujte mi něco v naší mateřtině, neboť jest se mi přiznati, že chápu jen zpola smysl latinských řečí. Jsou tak obšírné! Zdá se mi poněkud přehnané toto učleněné vyjadřování, jež připomíná krupobití, nechci však pochybovati, že jste promlouval o počestných citech.

Ach, ovšem! Bývaly to časy, když jsme si krátily chvíli šprýmovnými průpovídkami, zpěvem a hrou na hudební nástroje.

Ouvej, pane, byl byste se posedl, slyše jakéhosi varhanáře, jenž mě štípal do boků, prozpěvuje si písničku za písničkou. Jsem si jista, že jeho vynalézavost nezadá v mnohém vaši řemeslné dovednosti, jakkoliv jste vy shlédli cizí země a navštěvoval školy až po svůj zralý věk.“

Řkouc to, paní smetla s lavice udičky, niti i ostatní součástky nezbytné k rybolovu, a překračujíc valchu, jež spadla na zemi, vlékla lavici na jižní stranu plovárny.

„Nuže, pane,“ mluvila dále Kateřina Důrová, když usedla, „pojďte sem, pojďte za mnou, toto sedadlo není tak nepohodlné, jak se vám zdá, a obejdeme se zde bez latiny.

Ti dva,“ doložila ukazujíc na mistra a na majora, „nepostihnou ani jediného slova. Vsadím se, že si navzájem vypravují o střelných zbraních a o jakémsi bláznivém závodění. Ach, vizte mého manžela, drží levici upaženu a zajisté chce namluviti majorovi, že je v tomto úkonu nesmírná síla. Ach, co si mám počítí, jestliže tento neomalený člověk křičívá jen proto, aby si cvičil dech a zvětšil objem hrudníku? Co mám činiti, jestliže den co den jej vidím, jak hopsá a skáče o tyči až do výše stropu?“

„Mistr,“ odušil kanovník, „se stará a pečuje o svoje tělo snad příliš, avšak nikdy jsem jej neponoukal ani jsem ho nepovzbuzoval, aby to činil bez výhrady. Mistr, vy a já, paní, jsme v létech, kdy se již nekřičí z plných plic a kdy můžeme minouti plot sousedův bez pokušení, abychom jej přeskočili. Nelibují si v okázalých kouscích.“

Cesta ctnosti

„Tak jest, tak jest, abbé,“ přisvědčila paní vstávajíc se svého místa, „avšak, uvážíme-li váš věk, měl byste býti shovívavější. Nevinná hra, již, jak vidíte, provozuje můj manžel, je snad pošetilá, ale není neřestná a nezasluhuje odsouzení

tak prudkého. Nevím, jaké záští jste pojal a z jaké příčiny tropíte poplach. Probůh! Dáte se do latiny, jež se ukáže nsmyslem tak popuzujícím.“

Řkouc to, Kateřina se obrátila k svému manželovi a pravila, že kanovník je zvrácený muž, na nějž je míti pozor.

„Ach,“ děl Antonín Důra, „to mne nehne, to se mne netýká.“

A zanechav ženu bez obšírnější odpovědi, povzbuzoval majora, aby ukázal obrat, o němž mluvil.

„Zde jest, zde jest,“ vykřikl Hugo, bodaje bidélkem do škvíry mezi prkny, jež zdaleka připomínala mezižebří.

Nové námluvy

„Jste zlověstný, majore,“ pravila paní Důrová. „Vždy zpocený, vždy rozkročený, s napřaženou rukou, s dvěma či třemi blesky pohledů, podobáte se málem strážmistrovi, jež jsem znávala dosti důvěrně za mladých let. Ach, byl to švihák, o němž je třeba vypravovati obšírně. Byl svárlivý jako vy a bylo mi často mírniti jeho prudký hněv. Nabízela jsem mu vše, co jsem pokládala za vhodné, aby to ukrotilo jeho prudkost. Nicméně kroutil knoflíky v svých prstech příliš nedočkavých a píval láhev za lahví. Sloužil u vozatajstva na rozdíl od vás, který jste byl u dělostřeleckého pluku a nenosil červených kalhot.“

„Nenosil jsem jich,“ děl major, „na svůj prospěch, neboť tyto pluky jsou pluky pohůnkovské.“

„Vskutku?“ pravila paní, „neslyšela jsem nikdy podobného mínění. Tito lidé šli na dračku v naší ulici.“

Vy víte, pane; že jsem měštká; a že jsem odcházela jen nerada do tohoto prokletého místa. Mám husí kůži, vzpomenu-li si na naše nynější hosty. Pěchota, jež pokud jde o zbraně a pokud jde o odění, ani zdaleka se nerovná jízdě, stokrát a tisíckrát je lepší tohoto obyvatelstva. V zástupu neduživců, již sem pílí každého léta, švarný desátník od osmadvacátého je více než pozoruhodný, a tu jsem ztracena.

Za mých časů byl abbé již stár, avšak vysvětlíte mi, jakou nepřízní náhod jsem se nesečkala s vámi.“

„Ale, ale, ale,“ děl major upadaje do mírného hněvu, „snad se vyskytl nějaký neostřílený nováček u mých houfnic, jenž mohl vzbuditi svým housečím vousem zájem kuchařek a jehož jsem týral.“

Nepředhazujte mi těch věcí. Neměl jsem záměru vzhledem k jejich volbě. Ostatně, pokud vím; váš manžel, jemuž jste povinna veškerou úctou již proto, že vás odvedl z ohavného předměstí, nesloužil ani u závozníků ani u dělostřelctva, nýbrž byl zákopníkem.“

„Abych to nevěděla! Abych nevěděla, kde sloužil,“ odpověděla paní. „Chcete-ti vyvolati spor, opakujte něco jiného a mistr Antonín vás zvalčuje, třeba máte klacek, o němž se domníváte, že jest to rapír. Holečku, můj Antonín nestrpí, aby se s jeho manželkou mluvilo lehkovážně.“

Prívětivý plavčík

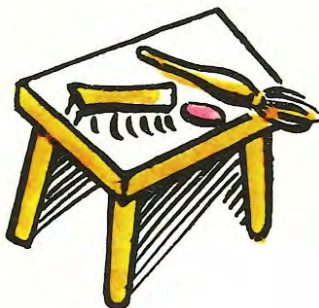
Zatím se neděle blížila k deváté a na plovárnu vešlo několik dam, jež za každého počasí byly pamětlivý péče, jíž vyžaduje dobrá tělesná správa. Antonín je pozdravil co nejokázaleji.

„Vejděte,“ řekl, „vejděte bez zdráhání. Nedejte se odstrašiti chladem, jež pocítujete. Abbé a major označili dnes koupel za vlahou.“

„Dobrý den,“ pronesl Hugo, „dotýkaje se svého klobouku.“

„Dobrý den,“ odpověděly s nvyým úsměvem, neboť major měl pověst prostopášníka.

„Odebeřte se na vyhrazená místa,“ děl plavčík, „zde jest kytlice; jíž potřebujete, žínka a mýdlo. Kdyby se vám něčeho nedostávalo, volejte třikrát, abych vešel včas.“

„Můj muž,“ pravila paní Důrová, „je potrhlý, nicméně zná svá práva a ví, jak jich ostříhati.“

„Kdyby svá práva ustříhl, kdyby je oddělil řezem, kdyby je spálil nebo utopil, a kdyby se jich krátce zbavil, byl by mistr, ale takto je jenom Antonín.“

„Zajisté,“ odušila opět paní, „je Antonín, neboť já jsem Kateřina.“

„Hurá,“ děl abbé, „vidím, že jste si osvojila něco logiky, jež mne odzbrojuje.“

Výstřaba

Zatím se příšlé ženy svlékly a stenajíce vstoupily do vody, jež dolehla na jejich hyždě jako prut.

„V tomto společenství,“ pravil Antonín, usedaje zkusmo na kanovníkovu knihu, „se nám bude lépe rozmlouvatí. Jsem jist, že abbé zapomene svých metamorfóz, patře na ženštiny; které po celé pětiletí nepřekročily třicátého roku: Vaše trvání v stavu, majore, je přítomno co nejdokonaleji.“

„Odejdu,“ děl major, „neboť je pravidlo, že některá z těchto dobrých plavkyň tone právě před námi. Buďte řízní v případech nutnosti a opatrní; pokud jde o nezletilé.“

Kanovník namítl, že si není třeba někoho všimati, nicméně Hugo složil své krabice a nepomýšlel již na rybolov:

„Majore,“ děl Antonín, „nechoval jsem se k vám nikdy příkře, avšak bojím se, že teď budu nucen, abych vás zdržel násilím. Je třeba, aby tyto lázně, tento prokletý vor, byly zalidněny aspoň zvenčí. Jste mi vhod svou tváří statného padesátníka, pokud tu sedíte. Mohu přehlédnouti prut a vaši honbu za rybami v svém okrsku, avšak nesnáším vás na druhém břehu. Snad byste nechtěl, aby tyto ženské vylezly z vody a aby moje plovárna zůstala prázdná až do večera! Snad byste nechtěl přivoditi zkázu mému podnikání!“

„Zdá se mi,“ pravil major, čině odmítavý posuněk, „že nás ztotožňujete s volavkami, s nimiž se setkáváme v hostinských živnostech. Zdá se mi dále, že jste si příliš jist naší snášenlivostí!“

„Snášenlivost,“ děl mistr, „je vlastnost všech vojevůdců.“

Kouzelník Arnoštek

Za těchto hovorů šel proslulými vrbinami kouzelník Arnoštek, jenž právě přibyl do Varů Krokových. Znamenaje, že je zmlácen dalekou cestou a špinav, a spatřiv koupadlo dosti útulné, po krátkém váhání slezl na cestičku, přešel uzounké prkno a mimo nadání se octl na plovárně.

„Vidím,“ že se vyjasňuje a k polední že bude vedro, řekl Antonín, „svlékejte se, pánové. Avšak vy, který jste přišel, posečkejte, pokud se neochladíte, neboť jste určen.“

„Tak,“ odvětil Arnoštek, „tak, vy jste, pane, t'al do živého. Víte, že jsem se po celý týden neohřál leda u své svíčky? Jsem kouzelník Arnoštek a vzhledem k drsnému podnebí (neboť přicházím z jihozemska) každého večera se dotýkám plamenem různých míst svého tělesného povrchu.“

„Ach,“ pravila paní Důrová, „to jste vy, o němž od včerejška mluví celé město? To jste vy! Vy, pane, jak se dovídám, jste polykač ohně a týž, jenž pobýval v Paříži a přichází z Nizozemska.“

„Byl jsem tam všude,“ odpověděl kouzelník poněkud nejistě, „ale, jestliže se zde o někom vypráví, nejsem to asi já! Přijel jsem o deváté vozem. Naše stanoviště je na náměstí. Odtud, pobyv jen několik chvil v úřadovně páně strážmistrově, jsem šel do těchto říčních lázní. Je-li zde však podvodník, který se vydává za kouzelníka, budu nucen, abych odešel, aniž uspořádám představení, a aniž se vykoupu.“

„Nebud'te netrpěliv,“ pravila paní. „Kdo říká něco takového? Jste zde a zůstaňte na svém místě.“

Ti mužští,“ doložila, odnášejíc kartáč a štětičku dámám, které jích požadovaly na svoji pleť, „ti mužští jsou nedůtkliví. Sotva jsem řekla kouzelníkovi, že je kouzelník, již vyvádí, jako by jim nebyl.“

„Kouzelník, jako kouzelník,“ pravily dámy, užívající kartáče. „Je to vždy chlupáč, který před obecnstvem žvýká střepy a z rukávu tahá devět paruk.“

„To nevím, pravila Kateřina Důrová, avšak na rozdíl od zdejšího lidu pan Arnoštek je kadeřavý a nezdá se, že má zálibu ve zbraních ani v učenostech.“

Kouzelníkův zevnějšek

Zatím si Arnoštek rozeplal kabát a svlékl se odkládaje oděv část po části na hřebík a na petlici. Konečně vyšel, zjevuje útlá bedra a hrudní koš, vystávající nazad o půl pídě. Byl oděn krásným trikotem flanderským a nepotřeboval plavek.

„Tento oblek je snad vhodný pro jiné chvíle,“ pravil major, „avšak proč bychom ho nepřipustili?“

„Je příliš rozpustilý,“ odušil abbé, „a ve vašem zájmu je, Antoníne, abyste svému hosti navlékl nohavice. Což nevidíte, jak zpod trika vyvstávají všechny údy, a nevidíte, že je triko růžové? Růžová barva je barva selat.“

Antonín odnášel zbytky jakéhosi oběda, máje na širokém prkně hrnec na hrnci a talíř na talíři, avšak jak uslyšel řeč kanovníkovu, obrátil se se svým nákladem, aby mu odporoval.

„Tu to máme,“ děl, uzavíraje svoje vypravování, „je-li růžová barva barva selečí, je učenecká šed' a čern' barva potkanů.“

Nevýřeční profesoři

„Proklatě!“ pravil major. „Mistře, vy se nedáte jen tak zhola. Čím to je, že jste tak výmluvný?“

„To jest,“ odpověděl, „z mnoha důvodů. Mohu vám z nich říci nejdůležitější: je to proto, že nejsem knihomol.“

Před pěti nebo šesti léty bydlil zde profesor Karlovy university, muž rozvážlivý, písemný půtkář a člověk, jenž potřásat literaturou starou i novou, a víte-li pak, že nedovedl říci souvisle číslo kabiny, kde se svlékl. Od těch dob soudím, že vzdělání tohoto druhu je na obtíž, chceme-li se vyjadřovati.“

Géniové málo sliční

Na těchto hovorech kouzelník Arnoštek neměl účasti. Stál, jsa opřen o brlení plovárny, stál, máje nohu přes nohu, díval se a mohl si pokuřovati. Krátce, stál dívaje se a díval se stoje.

„Vidím,“ děl major, „že křivý hrudník nezbavuje kouzelníků sebevědomí.“

„Nejsem si jist, jak se věc má s kouzelníky, ale je pravda, že Byron kulhal. Je pravda, že Homeros byl slep. Sokrates že měl zvířecí tvář a zemští inspektoři že jsou koktaví,“ pravil abbé.

„To jest podivuhodná libovůle,“ doložil Antonín, „což nelze stanovití typu jednou a navždy?“

Rozprava kouzelníkova s paní Důrovou

Zatím Kateřina, již nebylo více třeba v oddělení dam, přišla vlekouc kbelík špíny. Když jej vylila, dala se do hovoru.

„Toto léto je málo podivuhodné. Včera pršelo, a jestliže se nemýlím, bude dnes pršetí rovněž. Je v Nizozemí také tak mizerné počasí, pane?“

„O něco lepší,“ odpovědět Arnoštek, „avšak v neděli, jak by smet, pršívá. O desáté se déšť spustí a trvá až k poledni. Nato se vyčasí a všechno obyvatelstvo spěchá na představení, neboť v těch končinách lid tuze baží po vzdělání.“

„Hleďme,“ pravila paní, stavíc nádobu, „je toto pravidlo bez výjimky? Což nejsou v Nizozemí lázeňští mistři, kteříž by obchodovali co nejvydatněji právě tehdy, když se vyčasí? Což pak je dovoleno, což pak se smí, pokud se týče ztrát, jež z toho plynou, opouštěti plovárny? Můj manžel by nešel. Můj manžel by nešel, ani kdyby se bubnovalo na buben posledního soudu. Můj manžel je hrabivec!“

Kouzelník mínil, že je to trestuhodné, a paní přisvědčovala.

„Tak jest! Tak jest! Nepřestávám to opakovati den co den. Avšak víte snad, která z příčin to zavinila?“

Dožil se padesátky neopouštěje Krokových Varů, čte a píše téměř bez obtíží, ale zvláště je vzdělán v cvicích tělesných, neboť neustává v cvičení ani na večer, kdy je čas na spaní.“

„Zde,“ děl Arnoštek, „je kámen úrazu. Chtěl bych se vsadit, že se cvičí prostě, bez oduševnění, na vlastní škodu a na prospěch nezdravé vášně, aby vydělal.“

Malá ukázka

Arnoštkova umění

Řka to, Arnoštek se přiblížil k majorovi, jenž vyňal svůj chronometr.

„Hle,“ děl zastavuje se nad hodinkami, „zabývám se cviky, jež jakkoliv jsou tělesné, mají přece do značné míry povahu duchovní. Hle, dám zmizeti této věci, aniž postřehnete, jak a kam zmizela. A přece nebude to více než hmat, hmat, jehož jsem se dobral dlouhým rozmýšlením a mnohou úvahou.“

Tu kouzelník kýchl a pánové odstoupili o půl kroku.

„Nuže,“ mluvil dále, zíraje do prázdné dlaně, „mohl byste mi říci, pane, kolik je hodin?“

A než Hugo zaklel a než se kanovník mohl obšírněji vysloviti, Arnoštek nadýmaje tváře vytáhl chronometr z úst.

„Br,“ dodal osušuje stroj loktem, „cítím mražení na šesulce mezi oběma polokoulemi mozkovými a slyším rány nikoliv nepodobné velikonočním zvonům, neboť tyto hodinky ze skla a z kovu mi zachladily lebeční nitro a vzbouřily je svým tikáním.“

Nemírný obdiv

„Ouvej,“ vzkřikla paní Důrová nezachovávajíc míry v svém obdivu. „Vy jste měl tyto hodiny uvnitř hlavy? Tyto cibule ukrutníkovy?“

Uznání majorovo

„Vaše umění je dostatečné a zaslouhuje si odměny,“ pravil Hugo. Znamenaje pak posunek Arnoštkův a nevolí kanovníkovu, dodal: „Je to moje mínění, jehož nesdílíte, aniž ho můžete změnit.“

Pokud jde o dnešní dopoledne,“ děl obraceje se opět k Arnoštkovi, „můžeme vám nabídnouti leda něco uzeneho zboží, to jest pět vuřtů a hlt rumu.“

„Zmínil jste se o vuřtech, pravila paní přicházejíc rovnou ze špiřirny Důrovy, a chcete je platit. Zde jsou.“

Kouzelník letmo naznačil, že tomuto jídlu uvykl a že je miluje. Potom obkročiv lavici, snědl třikráte po dvou kusech prudce a bez rozpaků. Nakonec, když si byl utřel ústa, napil se rumu.

Cizina nenávistná

„Ach, ach, ach,“ řekl stíraje špetku cibule, „nemyslil jsem, že v těchto odlehlých končinách se shledám s muži tak pokročilými. Moje obecnstvo, pokud jde o projevy uznání, bývá toporné a někdy rozdává, co se nejlí.“

V Mülhausenu a v Schenewidenu byli by mě málem ztloukli pokřikující, že jsem zcizil prstýnek paní starostky, jenž nebyl k nalezení. Nicméně nezavinil jsem tohoto nedopatření. Přišel vniveč jako mnoho jiných věcí veřejného statku.“

„Jděte,“ pravila paní Důrová, „jak to bylo?“

„Takto,“ odpověděl:

„Schenewiden je štýrské město a Štýřané jsou národ, který si věčně propěvuje a věčně se štíří. Stanuv podle starobylého obyčeje všech kočovných herců na náměstí, jal jsem se hotoviti několik kouzel, přistupuje ke skupinám dam a dítek, kteréž jsem vesměs chválil pro útlá hrdla, neboť byla volatá.

Ediční poznámka

Naše elektronická edice vychází z vydání tištěného, které vyšlo v Československém spisovateli v roce 1981 s původními ilustracemi Josefa Čapka a s podtitulem „humoristický románek“. Při umístování obrázků jsme však před tímto vydáním upřednostňovali vydání první, a to z podzimu roku 1926.

M. H.

STAHUJTE

TURISTICKÉ MOBILNÍ APLIKACE
www.aplikaceproregiony.cz

NAVŠTIVTE

FACEBOOK
www.facebook.com/icarpe.cz/

WEB NAKLADATELSTVÍ
www.carpe.cz

WEB FILMOVÉ SPOLEČNOSTI
www.carpediemvideo.cz

WEB S ONLINE KONCERTY A FILMY
www.ikoncert.eu

Vladislav Vančura
Rozmarné léto

Ilustroval Josef Čapek

*Vydalo nakladatelství Carpe diem jako svou 374. publikaci v Brumovicích roku 2017
Vydání první (v Carpe diem)*

www.carpe.cz

Elektronické knihy pro iPad, doplněné filmy, koncertními záznamy, záznamy divadelních představení, rozhovory, autorským čtením, záznamy z archivů, fotografiemi a dalším bohatým multimediálním obsahem, najdete v aplikaci App Storu **Carpe Diem Online**.

Knihy, CD, DVD a e-knihy Carpe diem včetně multimediálních, jež doplňují filmy a koncerty, pro čtečky, tablety a počítače naleznete na webu **http://eshop.carpe.cz**.

ISBN 978-80-7487-231-0 (pdf)

ISBN 978-80-7487-232-7 (epub)

ISBN 978-80-7487-233-4 (mobi)